

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8853** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК във връзка с чл.84, ал.3 от ЗМГО/ Обн. ДВ. бр.98 от 13 декември 2019г./

Образувано е по жалба на С. Т. М. срещу Решение от 18.08.2020г. на Председателя на Патентното ведомство с което се отказва да се впише прехвърляне на изключителното право върху марка с рег. № 101842 В. С., комбинирана в Държавния регистър на марките от Р. С. А. на С. Т. М..

В жалбата се излагат подробни доводи за материална незаконосъобразност на решението. Твърди, че неизпълнението на насрещните задължения на приобретателя Р. А., и отпадане интереса му да получи плащане , му дава право да развали договора за прехвърляне на права върху процесната марка, като единствено дължи да уведоми другата страна по сделката за развалянето.Такова уведомление многократно било достигало до приобретателя. Развалянето на договора има обратно действие и с уведомяването на приобретателя се връщало правното положение, каквото е преди сключването му. Именно и затова е поискал да се впише промяната, тоест реституирането на прехвърлителя по договора от 2.11.2017г като маркопритежател. Моли да се отмени решението. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Председателят на Патентно ведомство чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли.Претендира

юриск.възнаграждение.

Заинтересованата страна Р. С. А., чрез процесуалните си представители оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноси.

Софийската градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото в тяхната взаимовръзка и обусловеност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по искане от 12.03.2020г за вписване на прехвърляне на изключително право върху марка с рег. № 101842 В. С., комбинирана от С. Т. М.. Искането е обосновано с развалянето на договора, въз основа на който е прехвърлено правото върху марката на Р. А. и е извършено вписването. Приложени са нотариална покана до Р. А. за разваляне на договора от 2.11.2017г. за прехвърляне на право върху марката, договора от 2.11.2017г и платежно нареждане за исканото вписване.

Въз основа на искането е постановено процесното Решение от 18.08.2020г. на Председателя на Патентното ведомство с което се отказва да се впише прехвърляне на изключителното право върху марка с рег. № 101842 В. С., комбинирана в Държавния регистър на марките от Р. С. А. на С. Т. М.. Административният орган е обосновал отказа си, че не са представени доказателства за надлежно връчване на нотариалната покана и вписаният маркопритежател Р. А. оспорва настъпването на претендираните от искателя последици във връзка с разваляне на договора от 2.11.2017г за прехвърляне правото върху марката.

Жалбоподателят не оспорва компетентността на органа, но в резултат на задължението на съда да не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а да провери законосъобразността на акта на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК съдът следва да отбележи, че атакуваното Решение е издадено от материално компетентен орган (чл.31 ал.3 от ЗМГО) - председателят на Патентно ведомство.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, като съдържа необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да са самостоятелни основания за отмяна

Преди всичко, противно на доводите на заинтересованата страна, съдът

намира, че жалбата срещу процесното решение е допустима, доколкото то засяга неблагоприятно правната сфера на С. М.. Видно от административната преписка, Р. А. е вписан като притежател на процесната марка и доколкото жалбоподателят е искал вписване прехвърляне правото върху марката, което му е отказано с процесното решение, то за него е налице правен интерес от обжалването му. Законът не поставя изискване, искателят да е вписан като притежател на процесната марка, за да може да отправи такова искане до органа. Единственото условие е да е страна по договор. Следователно, касае се за преценка по основателност.

В случая исканото вписване на промяната, тоест вписване като притежател на процесната марка е обосновано с едностранно разваляне на договора от страна на С. М. поради неизпълнение на задължението на насрещната страна и приложени съответни доказателства: нотариална покана до Р. А. за разваляне на договора от 2.11.2017г за прехвърляне на право върху заявка за регистрация на марката, договора от 2.11.2017г. Следователно, при така изложените твърдения и факти, релевантна за преценка основателността на искането е разпоредбата на чл.23 от действащия ЗМГО. В тази връзка съдът не споделя изложеното в писмените бележки на заинтересованата страна за приложимост разпоредбата на чл.23 от отменения ЗМГО /отменен с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Закон за марките и географските означения - ДВ, бр. 98 от 13 декември 2019 г., в сила от 17.12.2019 г./ На посочения чл.23 ЗМГО /отм./ отговаря чл.32 от сега действащия ЗМГО. И двете разпоредби обаче, са неприложими в процесният случай. Законодателят е разграничил хипотезите на прекратяване действието на регистрацията (чл. 23 ЗМГО отм, чл.32 от ЗМГО) и хипотезата на прехвърляне правото върху марка. Различни са и правните последици. При предявено искане от 12.03.2020г по чл.23 от действащия ЗМГО, административният орган следва да изследва налице ли са предпоставките на посочената правна норма, а именно искане, доказателства за прехвърлянето и за платена държавна такса. /чл.23 ал.3 ЗМГО/. Неоснователни са доводите, че към датата на предявяване на искането, разпоредбата на чл.23 от ЗМГО е имала друга редакция с друго съдържание. Към 12.03.2020 г , чл.23, ал. 3 от ЗМГО гласи, че прехвърлянето се вписва в Държавния регистър на марките по искане на една от страните, към което се прилагат доказателства за прехвърлянето и за платена държавна такса.

Описаните доказателства са свързани с преценка на основанията по чл. 87 ЗЗД и произнасяне по гражданскоправен спор. Такава преценка обаче, стои извън предмета и обхвата на административното производство. /Виж Р № 4789 ОТ 08.04.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 16166/2013 Г., VII ОТД. НА ВАС/. Ето защо, в съответствие с материалноправните норми и с характера на производството по вписване в Държавния регистър на марките, искането за промяна във вписването относно прехвърлянето не е удовлетворено. Р. А., на когото е прехвърлено правото върху марката и е вписан като неин притежател изрично е взел становище № 70150459 от 10.08.2020г. /л.10 – л.12/, че договорът не може да бъде развален. При това положение, изричното възражение на Р. А. срещу искането на С. М. изключва възможността да се извърши вписване прехвърляне изключителното право върху марката в Държавния регистър на марките на С. М.. Не подлежи на вписване в регистъра спорно обстоятелство, без то да е установено по съответния ред. Между страните е възникнал материалноправен спор от облигационен, респ. търговски

характер, който административният орган няма правомощие да реши. Дали са налице основанията по чл. 87, ал. 1 или ал. 2 ЗЗД за едностранно, извънсъдебно разваляне на договора и надлежно ли е упражнено потестативното право не може да бъде въведено в предмет на административното производство. При наличие на неуреден спор между страните относно изпълнението на задължение по сключен между тях договор, административният орган не би могъл да извърши исканото вписване и възстановяване на предишното положение. След извършеното прехвърляне на марката и вписването на това прехвърляне, притежател на марката е лицето вписано в регистъра и при изричното му противопоставяне не следва да се извършва промяната. В тази връзка представеното по делото невлязло в сила Р № 281 от 8.09.2020г на председателя на ПВ е неотнормимо към настоящия правен спор, тъй като има напълно различен предмет и страни. Административният орган не може да се намесва в споровете между лицата и да ги разрешава. Този спор не може да бъде разрешен по административен ред.

Както се посочи, налице е изрично възражение на Р. А. срещу развалянето на договора. Председателят на ПВ няма функции да преценява осъществен ли е фактическият състав на чл. 87 ЗЗД, тоест да решава въпроса дали договорът между страните, въз основа на който е станало прехвърлянето на право върху заявката на марката, е развален или не. При наличие на висящ правен спор относно действителността на договор за прехвърляне на право върху марка, законосъобразен е отказът на административния орган да впише като притежател на процесната марка предходния титуляр. /Виж Р № 4789 ОТ 08.04.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 16166/2013 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р № 424 ОТ 11.01.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 3308/2010 Г., V ОТД. НА ВАС и др./ Не е изпълнен един от кумулативните елементи на чл.23, ал.3 от ЗМГО, а именно няма категорични и неоспорими доказателства за прехвърлянето. Ето защо, законосъобразно е отказано вписване промяна в прехвърлянето на правото върху марката преди надлежното решаване на спора по съдебен ред или чрез извънсъдебно споразумение между страните.

Предвид горното, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно разноските:

На ответната страна се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед изхода на спора, на заинтересованата страна също се дължат разноски. Жалбоподателят е направил възражение за прекомерност на заплатеното в размер на 800 лв. адвокатско възнаграждение на заинтересованата страна, което съдът с оглед фактическата и правна сложност на делото намира за основателно. На същата се дължат разноски в размер на 500 лв. съгласно чл.8 ал.3 от Наредбата 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. Т. М. срещу Решение от 18.08.2020г. на Председателя на Патентното ведомство.

ОСЪЖДА С. Т. М. да заплати на Патентно ведомство юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

ОСЪЖДА С. Т. М. да заплати на Р. С. А. разноси в размер на 500 лв.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 -дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: